

ระดับสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากร
ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น

Level of Competency in Information Technology of Personnel
Khon Kaen Provincial Administration Office

ลภัสรินทร์ ทิพย์อุทัย

Rapassarin Tiputhai

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Khon Kaen University

Corresponding Author, Email: rapassarin.ta@kku.ac.th

Received 02/03/2024 | Revised 11/04/2024 | Accepted 11/04/2024

บทความวิจัย (Research Article)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากร ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นและเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากร ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ รวบรวมข้อมูลจากประชากรจำนวน 30 คนคัดเลือกแบบเจาะจง ด้วยการใช้แบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) บุคลากรมีสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 เมื่อพิจารณารายด้าน ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านความรู้มีสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.98 2) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ คือ ผู้บริหารควรกำหนดนโยบายของการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการปฏิบัติงานและจัดสรรให้งบประมาณสนับสนุนการใช้งานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรและบุคลากรควรได้รับการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสม่ำเสมอ องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย คือ การได้แนวทางการพัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่มุ่งเน้นการส่งเสริมทักษะการปฏิบัติงานของบุคลากร

คำสำคัญ: เทคโนโลยีสารสนเทศ; สมรรถนะ

Abstract

This research aims to study the level of competency in information technology of personnel in the Khon Kaen Provincial Administration Office and propose guidelines for developing the competency in information technology of personnel in the Khon Kaen Provincial Administration Office. It is quantitative research. Data were collected from a

population of 30 people by purposive sampling using questionnaires and analyzed using frequencies, percentages, means, and standard deviations. The results of the research found that: 1) Personnel have the ability to use information technology at a high level. The average value was 3.83 when considering each aspect. The aspect with the highest average is knowledge and competency in using information technology. It is at a high level, with an average of 3.98. 2) Guidelines for developing competency in information technology are that administrators should set policies for using information technology in operations and allocate a budget to support the use of information technology by personnel, and personnel should develop information technology skills on a regular basis. The new knowledge gained from the research is the development of information technology competency guidelines that focus on promoting personnel's operational skills.

Keyword: Information technology; Competency

บทนำ

ปัจจุบันกระแสโลกาภิวัตน์มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อการดำเนินชีวิต และถือได้ว่าเป็นกุญแจสำคัญในการเปลี่ยนแปลงหลากหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการเมือง โดยเฉพาะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศในปัจจุบัน มีความสำคัญมากในการพัฒนางานภายในองค์กรที่กระทำอยู่ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ภายในองค์กรนำมาปรับใช้จะส่งผลดีหรือผลเสียต่อองค์กรนั้น มักมีความแตกต่างกัน โดยขึ้นอยู่กับการใช้งานในแต่ละองค์กรและระดับความชำนาญการของบุคลากร ดังนั้นองค์กรจึงต้องมีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงกับเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการของบุคลากรในองค์กร เพื่อให้การดำเนินงานเกิดความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ องค์กรจึงต้องมีการพัฒนาสมรรถนะให้กับบุคลากร ซึ่งบุคลากรถือเป็นทรัพยากรสำคัญหลักในการขับเคลื่อนทิศทางขององค์กรให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พนิดา พานิชกุล (2552: 5-6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ในการปฏิบัติงานของบุคลากรในองค์กร ดังนั้นหากบุคลากรในองค์กรมีความสามารถในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการปฏิบัติงานอย่างชำนาญและมีประสิทธิภาพ จะส่งผลให้งานภายในองค์กรมีการเพิ่มประสิทธิภาพ และช่วยลดต้นทุนในการผลิต เนื่องจากนำระบบคอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายเข้ามาใช้ในองค์กร จึงทำให้พนักงานในองค์กรสามารถใช้ทรัพยากรร่วมกันได้ เช่น การใช้ระบบเครือข่ายโมโครซอฟท์ อีกทั้งเทคโนโลยีสารสนเทศจะช่วยจัดเอกสารจำนวนมากที่มีความซับซ้อนให้กลายเป็นเอกสารที่มีความเป็นระเบียบที่ถูกต้อง แม่นยำมากยิ่งขึ้น สะดวกและรวดเร็วต่อการเข้าถึง เทคโนโลยีสารสนเทศยังช่วยในการลดระยะเวลาและระยะทางในการรับบริการของผู้เข้าใช้บริการ รวมไปถึงการสื่อสารที่คล่องตัวขึ้น

ดังนั้นทุกองค์กรจึงต้องมีการพัฒนาบุคลากร ให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการปฏิบัติงานภายในองค์กร เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากที่สุด เพราะหากบุคลากรมีความรู้ ความสามารถและทักษะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการปฏิบัติงานที่มากพอ ก็จะทำให้การปฏิบัติงานในองค์กรมีประสิทธิภาพ และบรรลุผลสำเร็จตามที่หน่วยงานได้ตั้งเป้าหมายไว้ ด้วยกระแสแรงกดดันให้ปรับเปลี่ยนองค์กร แรงกดดันที่มีต่อองค์กรจัดได้ว่าเป็นแรงที่ทำให้ทุกองค์กรต้องหาวิธีการปรับตัวเอง ให้ทันกับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป บทบาทของ เทคโนโลยีสารสนเทศทำให้องค์กรต้องเน้นรูปแบบการสร้างเครือข่ายการบริการ จากเดิมแบบการบริการที่อยู่ที่ศูนย์กลางมาเน้น การให้บริการลูกค้าแบบกระจาย อิทธิพลของลูกค้าหรือผู้บริโภคมีมากขึ้น การบริการแบบกระจายทำให้มีรูปแบบการตลาดและสังคม เปลี่ยนแปลงแนวโน้มสำคัญที่องค์กรจะต้องปรับเปลี่ยนคือ โครงสร้างการจัดองค์กรจะลดระดับชั้นลง จากทฤษฎีการจัดการองค์กรมีการแบ่งลำดับชั้น (line organization) ในอดีตมีการแบ่งระดับชั้นหลายระดับชั้น มีผู้จัดการดูแลเป็นชั้น ๆ เหมือนการบังคับบัญชาแบบทหาร หน่วยงานในองค์กรจะเล็กลง องค์กรจะมีรูปแบบที่มีขนาดกะทัดรัดมากขึ้น เน้นการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานใช้ไอทีเป็นเครื่องมือช่วยการดำเนินงานเพื่อสร้างคุณค่างาน สภาพการทำงานจะมีลักษณะเป็น SOHO - Small Office Home Office เครือข่ายคอมพิวเตอร์เป็นตัวเชื่อมโยงให้เกิดการสื่อสารระหว่างกัน (อุษคม เจริญจินดา, 2563: 61) โดยสำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร (2559) ระบุว่าแนวคิดการปรับเปลี่ยนภาครัฐไทยสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล เป็นแนวคิดที่มุ่งใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการของหน่วยงานภาครัฐทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่างมีแบบแผนและเป็นระบบจนสามารถพัฒนาสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัลโดยสมบูรณ์โดยลักษณะของบริการภาครัฐหรือบริการสาธารณะจะอยู่ในรูปแบบดิจิทัลที่ขับเคลื่อนโดยความต้องการของประชาชนหรือผู้ใช้บริการ (citizen driven) ซึ่งหมายถึง การที่ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการได้โดยไม่มีข้อจำกัดทางกายภาพ พื้นที่ และภาษาซึ่งความก้าวหน้าของเทคโนโลยีดิจิทัลจะช่วยให้รัฐบาลสามารถหลอมรวมการทำงานของภาครัฐเสมือนเป็นองค์กรเดียว รัฐบาลดิจิทัลในอนาคตจะต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางการบริหารบ้านเมือง และเสนอความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของภาครัฐได้อย่างสมบูรณ์ทั้งนี้ การปรับเปลี่ยนและยกระดับภาครัฐไทยสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล

ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น เป็นหน่วยงานที่สังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย มีภารกิจในการดำเนินการเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ในเขตพื้นที่จังหวัด กำกับ ดูแล และสนับสนุนการปฏิบัติงานของที่ทำการปกครองอำเภอ และที่ทำการปกครองกิ่งอำเภอ และปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นมีเป้าหมายองค์กรที่ต้องการให้องค์กรบรรลุผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นองค์กรมุ่งบูรณาการกับทุกภาคส่วน เพื่อบำบัดทุกข์ บำรุงสุข ให้แก่ประชาชน ซึ่งการที่องค์กรจะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้นั้น สิ่งสำคัญคือบุคลากรในองค์กรจะต้องมีสมรรถนะเพื่อที่จะช่วยขับเคลื่อนองค์กรไปสู่ผลสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ และเพื่อให้บรรลุประเด็นยุทธศาสตร์ตามวิสัยทัศน์ของกรมการปกครอง และตามเป้าหมายของที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ซึ่งในด้านการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหารและการปฏิบัติงานของบุคลากรก็มีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้องค์กรบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว อีกทั้งปัจจุบันรัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเพิ่มประสิทธิภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงได้กำหนดกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) และนโยบายประเทศไทย 4.0 ที่มุ่งเน้นให้องค์กรและบุคลากร ได้ใช้นวัตกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลมาเป็นเครื่องมือสำคัญใน

การยกระดับและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทั้งด้านนวัตกรรม ข้อมูลทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรอื่น ๆ เพื่อขับเคลื่อนนโยบายประเทศไทย 4.0 รัฐบาลจะต้องปฏิรูปปรับกระบวนการทำงานการให้บริการของภาครัฐ กระบวนการคิดของข้าราชการให้เป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงด้วยการรับระบบดิจิทัลมาช่วยในการปฏิบัติงาน โดยคำนึงถึงความต้องการของประชาชนเป็นหลัก ซึ่งจากนโยบายดังกล่าวทำให้หน่วยงานต่าง ๆ มีความต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมากขึ้น เพื่อตอบสนองกับการเปลี่ยนแปลงของยุคโลกาภิวัตน์ ที่มีการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อรองรับการทำงานและนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ (ศุภโชค พาที, 2565: 2)

ดังนั้นการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการของบุคลากร จะช่วยให้เพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติงานและบริการประชาชนของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นได้เป็นอย่างดี และมีประสิทธิภาพสูงสุด และทำให้ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นสามารถปฏิบัติงานได้สอดคล้องกับกรอบยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) และนโยบายประเทศไทย 4.0 องค์กรจะเป็นที่ยอมรับ และยังทำให้ได้รับความเชื่อมั่นและไว้วางใจจากประชาชนและผู้รับบริการ และทำให้กระบวนการทำงานและการสื่อสารขององค์กร มีความถูกต้อง แม่นยำ และกระชับ การดำเนินงานในองค์กรทำให้สามารถมีความคล่องตัวมากยิ่งขึ้นและมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ทำให้หน่วยงานสามารถประหยัดทรัพยากร (งบประมาณและกำลังคน) ในการดำเนินงานได้มากยิ่งขึ้น

จากสภาพความเป็นมา ประกอบกับผู้วิจัยได้มีโอกาสไปปฏิบัติสหกิจศึกษา ณ ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาระดับสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น โดยบุคลากรในที่นี้คือฝ่ายปกครองอันได้แก่ เจ้าพนักงานปกครอง เจ้าหน้าที่ปกครอง นิติกร และพนักงานราชการ ในที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น เพื่อให้ทราบถึงระดับสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่จะนำไปสู่การพัฒนาเพิ่มสมรรถนะของบุคลากรฝ่ายปกครอง ในที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อสามารถทำให้องค์กรบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ อีกทั้งทางองค์กรยังสามารถนำประโยชน์ในการนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการของบุคลากรฝ่ายปกครอง รวมถึงเป็นข้อมูลให้แก่ผู้บังคับบัญชา และผู้ใต้บังคับบัญชาที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น สามารถนำไปปรับใช้ในการบริหารจัดการองค์กร เพื่อนำไปสู่ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานและบริการต่อไป ดังนั้นการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการ ของบุคลากรฝ่ายปกครอง อันได้แก่ เจ้าพนักงานปกครอง เจ้าหน้าที่ปกครอง และพนักงานราชการ ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น จึงเป็นสิ่งที่ควรตระหนักและควรศึกษาต่อไปว่าจะมีแนวทางอย่างไรที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากรฝ่ายปกครอง ในที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น
2. เพื่อหาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศให้แก่บุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น

วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ มีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ บุคลากรฝ่ายปกครองจังหวัดขอนแก่น จำนวน 30 คน ประกอบด้วย เจ้าพนักงานปกครอง จำนวน 17 คน เจ้าหน้าที่ปกครองจำนวน 7 คน นิติกร จำนวน 2 คน พนักงานราชการ จำนวน 4 คน โดยผู้วิจัยคัดเลือกแบบเจาะจงและดำเนินการเก็บข้อมูลจากประชากรทั้งหมด 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามในที่ทำกรปกครองขอนแก่น มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Checklist) สอบถามข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งการปฏิบัติงานในปัจจุบัน และระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลระดับสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำกรปกครองจังหวัดขอนแก่น ลักษณะคำถามจะเป็นในรูปแบบประมาณค่า (Rating Scale) โดยจะทำแบบสอบถามให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์ในการวิจัย ซึ่งมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (Close end question) ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบ โดยจำแนกออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด มีลำดับตามคะแนน ดังนี้

5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มาก

3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง น้อย

1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการเพิ่มระดับสมรรถนะ ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำกรปกครองจังหวัดขอนแก่น มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (Close end question) ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบ

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะแนวทางการเพิ่มสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำกรปกครองจังหวัดขอนแก่น มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด

3. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัยก่อนนำไปใช้ด้วยการหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามหรือค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC: Index of item objective congruence) ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน โดยเกณฑ์ในการตรวจ พิจารณาข้อคำถาม มีดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

โดยผลการตรวจค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาได้ค่า 1.00

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามไปให้แก่ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 30 คน โดยผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยได้ประสานกับบุคลากรที่ทำกรปกครองจังหวัดขอนแก่น เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย และขอความร่วมมือในการกรอกแบบสอบถาม รวมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตลอดจนรายละเอียดของแบบสอบถามแก่บุคลากรฝ่ายปกครอง ก่อนที่จะแจกแบบสอบถาม พร้อมทั้งขอนัดหมายวันเวลาที่จะมาขอรับแบบสอบถาม

4.2 ผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามให้กับผู้เชี่ยวชาญ โดยมีพี่เลี้ยงที่ควบคุมดูแลในการฝึกปฏิบัติสหกิจศึกษา และอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง รวมถึงความเหมาะสมของแบบสอบถาม

4.3 ผู้วิจัยดำเนินการแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้เกิดความถูกต้อง รวมถึงความเหมาะสมของแบบสอบถาม

4.4 ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถาม และเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยมีเจ้าพนักงานปกครอง เจ้าหน้าที่ปกครอง นิติกร และพนักงานราชการที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น เป็นผู้ให้ข้อมูล

4.5 นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล มาตรวจสอบความถูกต้องทั้งจำนวนและเนื้อหา แล้วนำไปสู่กระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากดำเนินการรวบรวมข้อมูลจากภาคสนามแล้ว จะทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาจัดกลุ่มเพื่อทำการประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรม SPSS (Statistical Package for the Social Science for Windows) และการวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา ซึ่งประกอบด้วย ค่าร้อยละสำหรับอธิบายข้อมูลพื้นฐานส่วนบุคคล ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ประกอบด้วย การหาค่าความถี่ (Frequency) และหาร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายคุณลักษณะทางข้อมูลส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง และระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการของบุคลากรฝ่ายปกครอง ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น แบบประเมินค่า (Rating Scale) มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ประกอบด้วย การหาค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแปลผลคะแนนใช้ค่าเฉลี่ยที่มีค่าตั้งแต่ 1.00 - 5.00 โดยพิจารณาจากคะแนนอันตรภาคชั้น (class interval) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ค่าพิสัย} &= \frac{\text{คะแนนสูง}-\text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{ช่วงชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

ซึ่งแปลความในแต่ละช่วงคะแนน (ละเอียด ศิลา น้อย, 2560) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00 หมายถึง มีระดับสมรรถนะมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20 หมายถึง มีระดับสมรรถนะมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40 หมายถึง มีระดับสมรรถนะปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.81 – 2.60 หมายถึง มีระดับสมรรถนะน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80 หมายถึง มีระดับสมรรถนะน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการเพิ่มระดับสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ประกอบด้วย การหาค่าความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อหาทิศทางในการพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการของบุคลากรฝ่ายปกครอง ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) เพื่ออธิบายถึงแนวทางการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการของบุคลากรฝ่ายปกครอง ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น

ผลการศึกษา

1. บุคลากรส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 ด้านอายุ พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41-50 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 ด้านระดับการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ด้านระดับตำแหน่ง พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ในระดับข้าราชการ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 73.3 ด้านระยะเวลาในการปฏิบัติงาน พบว่า ส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานระหว่าง 5-10 ปี และมากกว่า 20 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 26.7

2. ข้อมูลสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ประกอบไปด้วย ด้านความรู้ ด้านความสามารถ ด้านทักษะ ด้านเกณฑ์มาตรฐาน โดยมีรายละเอียดดังนี้ สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศด้านความรู้ พบว่า บุคลากรมีสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.83 ซึ่งแปลผลระดับสมรรถนะอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านความรู้ อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.98 ด้านความสามารถอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.92 ด้านทักษะอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.75 และด้านเกณฑ์มาตรฐานอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.70

ด้านความรู้ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงานและบริการในองค์กร ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การส่งเสริมและสนับสนุนบุคลากรในการพัฒนาศักยภาพด้านความรู้เกี่ยวกับการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการปฏิบัติงานและบริการ

ด้านความสามารถ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำซอฟต์แวร์หรือเว็บไซต์เฉพาะด้านของหน่วยงาน มาใช้ในการปฏิบัติงานและบริการได้ตรงตามความต้องการและเหมาะสม ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ การถ่ายทอดทักษะ ความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้ในการปฏิบัติงานและบริการให้กับบุคลากรท่านอื่นภายในหน่วยงานได้เป็นอย่างดี

ด้านทักษะ อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานและบริการในองค์กร และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ความชำนาญในการใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเฉพาะด้านของหน่วยงาน

ด้านเกณฑ์มาตรฐาน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสามารถของบุคลากรในการใช้งานระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้ตามเกณฑ์มาตรฐานตามที่องค์กรได้

ระบุไว้ และการที่องค์กรมีระดับความรู้ด้านเทคโนโลยีตามเกณฑ์มาตรฐานขององค์กร และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ บุคลากรสามารถผลิตและสร้างสรรค์สื่อสารสนเทศได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน

สรุปและอภิปรายผล

1. สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ด้านความรู้ ผลการวิจัย พบว่า บุคลากรฝ่ายปกครองที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.98 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 3.81) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 3 การนำความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานและบริการในองค์กร อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ข้อที่ 4 บุคลากรพร้อมที่จะพัฒนาตนเองเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ สำหรับนำมาใช้ในการปฏิบัติงานและบริหารในองค์กรอยู่เสมอ อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 2 การส่งเสริมและสนับสนุนบุคลากรในองค์กรในการพัฒนาศักยภาพและความรู้เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำมาใช้ในการปฏิบัติงานและบริหาร อยู่ในระดับมาก ส่วนใหญ่การทำงานของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นจะเป็นการทำงานเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ ไม่ว่าจะเป็นการกรอกข้อมูล การนำเสนอผลงาน ล้วนแต่จะต้องนำระบบสารสนเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของกัมพล เกศสาส์ และกันยารัตน์ เครือเช่น (2561) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการรู้ดิจิทัลในการปฏิบัติงานของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย โดยระบุว่าความรู้ดิจิทัลจำเป็นต่อการปฏิบัติงาน และสอดคล้องกับปิยะ ปะตังทา และเกียรติศักดิ์ สุขเหลือง (2566) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสมรรถนะเชิงพุทธ เพื่อการเรียนรู้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรศาลปกครอง ผลวิจัยพบว่า บุคลากรศาลปกครองมีระดับการพัฒนาสมรรถนะเพื่อการเรียนรู้เทคโนโลยีดิจิทัลภาพรวมอยู่ในระดับมาก

2. สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ด้านความสามารถ ผลการวิจัย พบว่า บุคลากรฝ่ายปกครองที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.92 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.79) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 4 บุคลากรสามารถนำซอฟต์แวร์หรือเว็บไซต์เฉพาะด้านของหน่วยงาน มาใช้ในการปฏิบัติงานและบริการได้ตรงตามความต้องการและความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ข้อที่ 1 บุคลากรสามารถตัดสินใจเลือกใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่มีความเหมาะสมกับการปฏิบัติงานและบริการในองค์กรได้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 3 คือ การที่บุคลากรยังขาดทักษะการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศที่ใช้ในการปฏิบัติงานและบริการ ให้กับบุคลากรท่านอื่นภายในหน่วยงาน อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของศุภกร ถิธธรรม (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสมรรถนะการปฏิบัติงานด้านดิจิทัลของบุคลากรสำนักบริหารและพัฒนาวิชาการมหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลวิจัยพบว่า บุคลากรในสำนักบริหารและพัฒนาวิชาการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีค่าเฉลี่ยของสมรรถนะในการปฏิบัติงานด้านดิจิทัล มีสมรรถนะในระดับมาก และสอดคล้องกับอมรรัตน์ สิทธิศักดิ์ (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สมรรถนะการรู้ดิจิทัลที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานของบุคลากรคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผลการวิจัย พบว่า สมรรถนะการรู้ดิจิทัลมีความสำคัญต่อการปฏิบัติงาน

3. สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นด้านทักษะ ผลการวิจัย พบว่า บุคลากรฝ่ายปกครองที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.89) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 3 การนำความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานและบริการในองค์กร อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ ข้อที่ 4 บุคลากรพร้อมที่จะพัฒนาตนเองเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ สำหรับนำมาใช้ในการปฏิบัติงานและบริหารในองค์กรอยู่เสมอ อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 2 การส่งเสริมและสนับสนุนบุคลากรในองค์กรในการพัฒนาศักยภาพและความรู้เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำมาใช้ในการปฏิบัติงานและบริหาร อยู่ในระดับมาก ส่วนใหญ่การทำงานของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นจะเป็นการทำงานเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ ไม่ว่าจะเป็นการกรอกข้อมูล การนำเสนอผลงาน ล้วนแต่จะต้องนำระบบสารสนเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของพรทิพย์ ไชยพนาพันธ์ และชัชภูมิ สีสมภู (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนขยายโอกาสสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1 ผลวิจัยพบว่า สมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนขยายโอกาสในภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับดีมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นด้านวิสัยทัศน์ ด้านกลยุทธ์ ด้านศักยภาพเพื่อนำการเปลี่ยนแปลง และการสั่งงานและมอบหมายงาน ซึ่งจากข้อมูล สำนักงาน กพ. (ม.ป.ป.) ได้ระบุว่า ความสามารถ หมายถึง กลุ่มพฤติกรรมที่บุคลากรภาครัฐควรแสดงออกเพื่อให้ปฏิบัติตามบทบาทและพฤติกรรมที่คาดหวังตามที่ระบุไว้ในมติคณะรัฐมนตรี วันที่ 26 กันยายน 2560 เรื่อง แนวทางการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการและบุคลากรภาครัฐเพื่อการปรับเปลี่ยนเป็นรัฐบาลดิจิทัล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการแบ่งความสามารถเป็น 7 กลุ่มความสามารถ ได้แก่ กลุ่มที่ 1 ความสามารถด้านความเข้าใจและใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (Digital Literacy) กลุ่มที่ 2 ความสามารถด้านการควบคุมกำกับ และการปฏิบัติตามกฎหมาย นโยบาย และมาตรฐานการจัดการด้านดิจิทัล (Digital Governance, Standard, and Compliance) กลุ่มที่ 3 ความสามารถด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อยกระดับศักยภาพองค์กร (Digital Technology) กลุ่มที่ 4 ความสามารถด้านการออกแบบกระบวนการและการให้บริการด้วยระบบดิจิทัล (Digital Process and Service Design) กลุ่มที่ 5 ความสามารถด้านด้านการบริหารกลยุทธ์และการจัดการโครงการ (Strategic and Project Management) กลุ่มที่ 6 ความสามารถด้านผู้นำดิจิทัล (Digital Leadership) และกลุ่มที่ 7 ความสามารถด้านการขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงด้านดิจิทัล (Digital Transformation)

4. สมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่นด้านเกณฑ์มาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า บุคลากรฝ่ายปกครองที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย = 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อที่ 1 คือ บุคลากรสามารถใช้งานระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้ตามเกณฑ์มาตรฐานตามที่องค์กรได้ระบุไว้ ซึ่งอยู่ในระดับมาก และข้อที่ 2 บุคลากรมีระดับความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศตามเกณฑ์มาตรฐานขององค์กร อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 3 บุคลากรขาดความสามารถผลิตและสร้างสรรค์สื่อสารสนเทศได้ตามเกณฑ์มาตรฐาน สอดคล้องกับพรทิพย์ ไชยพนาพันธ์ (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนขยายโอกาส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1 ระบุ

ว่าบุคลากรควรมีความสามารถใช้งานระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้ตามเกณฑ์มาตรฐานตามที่องค์กรได้ระบุไว้และควรได้รับการพัฒนาอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะ

1. หน่วยงานควรปรับปรุงระบบคอมพิวเตอร์ ให้มีความทันสมัย ควรจัดหาระบบสำรองไฟ เพื่อป้องกันความสูญหายของข้อมูล และลดความเสียหายของอุปกรณ์และสอดคล้องกับการใช้งานของบุคลากร
2. หน่วยงานควรส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ ความสามารถในการใช้งาน โดยการจัดฝึกอบรม หรือส่งเข้ารับการฝึกอบรม และในการปรับปรุงพัฒนาสื่อสารสนเทศควรตอบโต้ภัยกับปัญหาการใช้งานจริงของบุคลากรและเน้นการมีส่วนร่วมในแต่ละฝ่าย
3. หน่วยงานควรจัดสรรให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพการปฏิบัติงาน การใช้จ่ายงบประมาณควรคำนึงถึงความประหยัด คุ่มค่า และรวดเร็ว

เอกสารอ้างอิง

- กัมพล เกศสาลี และกันยารัตน์ เควียเช่น. (2561). การรู้ดิจิทัลในการปฏิบัติงานของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 12(2), 503-514.
- ปิยะ ปะดังทา และเกียรติศักดิ์ สุขเหลือง. (2566). การพัฒนาสมรรถนะเชิงพุทธ เพื่อการเรียนรู้เทคโนโลยีดิจิทัลของบุคลากรศาลปกครอง. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 12 (3), 221-232.
- พนิดา พานิชกุล. (2552). *เทคโนโลยีสารสนเทศ (INFORMATION TECHNOLOGY)*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ไทยเจริญการพิมพ์.
- พรทิพย์ ไชยพนาพันธ์ และชัชภูมิ สีสมภู. (2564). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนขยายโอกาส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1. *Journal of Roi Kaensarn Academi*, 6 (9), 70-84.
- พรทิพย์ ไชยพนาพันธ์. (2564). แนวทางการพัฒนาสมรรถนะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในยุคดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนขยายโอกาส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1. สารนิพนธ์หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ละเอียด ศิลาน้อย. (2560). การใช้สูตรทางสถิติ (ที่ถูกต้อง) ในการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัยเชิงปริมาณในทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 12 (2), 50-61.
- ศุภโชค พาที. (2565). *แนวทางการพัฒนาสมรรถนะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการปฏิบัติงานและบริการของบุคลากรฝ่ายปกครอง ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น*. รายงานการวิจัยสหกิจศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศุภกร ถือธรรม. (2564). การศึกษาสมรรถนะการปฏิบัติงานด้านดิจิทัลของบุคลากรสำนักบริหารและพัฒนาวิชาการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. *วารสารการบริหารการศึกษา มจร.วิทยาเขตร้อยเอ็ด*, 1(3), 13-21

สำนักงาน กพ. (ม.ป.ป.). ทักษะด้านดิจิทัลของข้าราชการและบุคลากรภาครัฐเพื่อการปรับเปลี่ยนเป็น
รัฐบาลดิจิทัล ตาม (ว6/2561). สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2567. เข้าถึงได้จาก
https://www.ocsc.go.th/digital_skills2#gsc.tab=0

สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2559). ภาครัฐไทยกับการก้าวเข้าสู่รัฐบาลดิจิทัล.
กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

อมรรัตน์ สิทธิศักดิ์. (2563). สมรรถนะการรู้ดิจิทัลที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานของบุคลากรคณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วารสารสารสนเทศศาสตร์, 38(4), 61-81.

อุษคม เจียรจินดา. (2563). เทคโนโลยีสารสนเทศกับประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานในเขต
กรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการสถาบันพัฒนาพระวิทยากร, 3(2), 59-70.